

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Dln.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

OTELLO

Premijera 28. aprila 1936

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 28. aprila 1936

Verdi — Oteló

Po velikem uspehu, ki ga je Verdi doživel leta 1871. z »Aido«, je mojster italijanske opere šel na svoja posestva v Sant' Agato, kjer je daleč od velikomestnega trušča in gledaliških intrig začel živeti življenje poljedelca. Tako je 16 let srečno živel med svojimi polji v prostovoljni samoti. Tri leta po »Aidi« je Verdi sicer zložil znameniti »Requiem« ob smrti Aleksandra Manzonia, gledališču pa se je popolnoma odpovedal. Edino, kar je v tem času odpovedi storil, so bile retuše v njegovi neuspeli operi »Simone Bocanegra«, ali kakor se je skladatelj izrazil v nekem pismu »pomoč staremu psu, da bo zopet lahko stal na nogah«. Med »Aido« in »Otelom« je nastal 16leten odmor. Kakor še ni dognana skrivnost Rossinijeve prostovoljne neplodnosti, tako tudi nihče še ne ve pravega vzroka za Verdijev 16letni molk. Skladatelj tudi svojim najboljšim prijateljem ni zaupal te svoje skrivnosti, v pismih pa se je skrbno izogibal vsa-kršne izjave o nji.

Prav v teh letih Verdijeve abstinence je Rihard Wagner dovršil svojo trilogijo »Prstan Nibelungov« in »Parsifala«; gledališče v Bay-reuthu je bilo posvečeno in Wagner je eno leto po prvi uprizoritvi »Parsifala« umrl v Benetkah. Njegova dela so začela prodirati tudi v Italijo, kjer so pridobivala pristašev med mladimi glasbeniki. Znameniti dirigent in interpret Verdijevih oper Franco Faccio je na milanski Scali na pamet dirigiral »Meistersingerje«, mlajše pokolenje se je začelo navduševati za Wagnerjevo glasbeno dramo, ugled italijanske opere je bil ogrožen. Verdi je pazljivo zasledoval zmagoviti pohod Wagnerjevih idej in agresivnega wagnerjanstva; pri tem pa ni mogel ostati ravnodušen. Mlajši talenti niso ničesar ustvarili, izgledi na organsko nadaljevanje italijanske opere od tam, kjer je Verdi končal, so bili nepovoljni. Verdi je že prekoračil 70 leto in ni imel niti najmanjšega namena izpostavljati se javnemu obračunu raznih wagnerjancev. Svojemu nezadovoljstvu nad pristranskim gledanjem takratnih glasbenih pojavov je dal duška v pismih svojim znancem. Stari prijateljci Clari Maffei je potožil: »Diletantizem (ki

je usoden v vseh umetnostih) hodi zgolj zaradi modnosti in pristranosti za novim, megletem, nenavadnim ter se dolgočasi in hlini navdušenje pri tuji glasbi, ki jo naziva klasično in ... veliko glasbo! Zakaj prav za prav klasično in veliko glasbo? Kdo ve! Tudi novinarstvo (druga šiba našega časa) povzdiguje takšno glasbo samo zato, da obrne pozornost nase in zbudi vero, da razume nekaj, česar drugi ne razumejo. Množica, ki živi v negotovosti in neodločnosti, molči in jim sledi. Kljub temu se ne bojim, in to ponavljam, ker sem prepričan, da takšna nenavadna, po izumetničenih načrtih sestavljena umetnost ne ustreza naši naravi. Mi pazimo na jasnost in smo povečini skeptiki. Verjamemo malo, ne moremo pa tudi verjeti v fantastičnost te tuje umetnosti, ki ji manjka prirodnosti in priprostosti. Sploh pa umetnost brez prirodnosti in priprostosti ni umetnost! Inspiracija je že sama po sebi priprosta. Prej ali slej bo gotovo vstal kakšen genialen zagovodnej, ki bo pometel z vso to šaro, nam zopet dal glasbo naših lepih časov in iztrebil vse njene pogrške dasi se bo okoristil z novimi pridobitvami. Da se dobro razumemo ... z dobrimi pridobitvami.«

Ta genialni zagovodnej je bil predvsem sam Verdi. Naključje je hotelo, da je sivolasi skladatelj zapustil samoto in se vrgel zopet v polno, tvorno življenje. Le nerad je to storil, nekoliko plašno in z občutkom negotovosti, čeprav si je bil svest svoje tvorne sile in večne svežosti. Libretistu in skladatelju Arrigu Boitu je Verdi pisal:

»Vi pravite: Ali bom ali ne bom dokončal *Nerona*? ... Tudi jaz ponavljam Vaše besede glede na *Otela*. Preveč se je že govorilo o tem! Preveč časa je že poteklo od takrat! Preveč let že nosim na svojem hrbtu! Preveč službenih let je že za mano!! Občinstvo mi ne sme preveč jasno povedati: dovolj je! Na kratko: vse to je obililo *Otela* z mrzlim dihom in otrpnilo roko, ki je že napisala nekaj taktov! Kaj še pride, ega res ne vem!« Dirigentu Francu Facciu pa je pisal sledeče: »Po Vašem mišljenju naj torej *Otela* vendarle dokončam? Ampak zakaj? Za koga? Zame je vseeno! Za občinstvo še bolj.« In še eno leto pred prvo uprizoritvijo »*Otela*« je Verdi pisal tenoristu Tamagno, ki se je potegoval za naslovno vlogo: »Opere še nisem dovršil in tudi če bi jo, bi imel pomisleke glede uprizoritve. Pisal sem jo za lastno zabavo, brez namena, da bi jo izročil javnosti; do tega trenutka ne vem ne jaz niti kdo drugi, kaj bi bilo treba napraviti.«

Vsa pisma, ki zadevajo »*Otela*«, očitujejo mojstrovo nervozo, ki je nastala zaradi čuta odgovornosti nasproti sebi in javnosti. Verdi je vzel na svoje rame težko nalogo, rešiti ugled italijanske opere in zajezi naraščajoči pohod Wagnerjeve glasbene drame v Italijo. Pri tem delu mu je prišel na pomoč Arrigo Boito, mož z dvema talentoma. Verdi se je seznanil z njim že l. 1863. v Parizu, še preden je Boito krstil svojo opero »*Mefistofele*«. Po značaju je bil Boito kakor nalašč ustvarjen za Verdijevega sodelavca. Prva misel o »*Oteli*« je prišla na dan že l. 1879. Založnik G. Ricordi in dirigent Franco

Faccio sta bila povabljena k Verdiju. Pogovor se je sukal okrog »Otela« in v zvezi s tem tudi okrog Boita. Kmalu je ta obiskal Verdija. V treh dneh je bila skica za »Otela« izgotovljena. Verdiju je bila všeč, vendar se ni hotel obvezati, da sprejme uglasbitev, celo žal mu je bilo, da je šel že predaleč. Še leta 1884., ko je Verdi že imel izgotovljen libreto, se ni mogel odločiti za delo. Dolgo je okleval, nikomur ni hotel zaupati, kako daleč je z delom napredoval, vsak čas je bil pripravljen, da prekliče vse dogovore; negotovost je Verdi pretrgal šele 1. novembra 1886. s kratko novico Boitu: »E finito!« (»Dovršeno!«) Poldrugi mesec pozneje, 18. decembra je izročil tudi že partituro z besedami: »Ubogi Otelo! — Nič več se ne bo vrnil k meni!«

Prva uprizoritev Verdijevega »Otela« je bila v milanski Scali 5. febr. 1887. Glasbeno vodstvo je imel znameniti dirigent Franco Foccio. Naslovno vlogo je pel Francesco Tamagno, pevec velikega formata, ki je svojo vlogo izdelal do potankosti pri neštetih vajah s skladateljem. Jago je bil Viktor Maurel, znameniti francoski bari-tonist, ki se je odpovedal visokemu honorarju samo da bi prvi upo-dobil Jagov lik v vsej demonski veličini. Ko je Verdi komponiral »Otela«, je od vsega začetka mislil na tega izrednega pevca. Tri dni pred krstno uprizoritvijo »Otela« je bila v Scali generalka. Skladatelj je odredil, da ne sme nihče od zunanjih gostov prisostvovati tej generalki. Zanimanje je bilo v vsem glasbenem svetu ogromno. Od povsod so prišli na premiero kritiki, gledališki ravna-telji, znani skladatelji. Čeprav so bile cene izredno visoke, saj je loža stala majhno premoženje, je bila Scala že vnaprej popolnoma razprodana. Uspeh je bil ogromen. 73letni Verdi je doživel nov triumf. Vsa italijanska gledališča so sprejela »Otela« v spored, sle-dili so London, Pariz, Berlin i. dr. Sivolasi Verdi je z »Otelom« načel novo dobo v zgodovini italijanske opere. Italijanska glasbena drama je z »Otelom« začela svoje življenje, neodvisno od Wagner-jeve glasbene drame. Današnji čas se bolj nagiba k Verdiju, nego k Wagnerju; z »Otelom« je Verdi podal ponoven dokaz svojega veli-kega instinkta za bistvo opere, zato mu je tudi občinstvo ostalo zve-sto. Poleg »Aide« bo ostal »Otelo« najčudovitejši plod Verdijevega glasbenega genija, obenem pa tudi standardno delo v vsej operni literaturi.

M. B.

Misli k „Otelu“

Znameniti dirigent in skladatelj Feliks v. Weingartner je nedavno izdal zbirko esejev in predavanj, izmed katerih priobčujemo naslednjo studijo o »Otelu«.

Pred menoj ležijo tri partiture Verdijevih oper. Čitam in čitam ter se vprašujem: ali vemo prav za prav kdo je bil Verdi? Odprem partituro »Otela«. Kakšna čuovita slika morskega viharja v zvokih se mi tu razgrne! Ne sivo, mračno severno morje z večnim, odrešenja željnim letečim Holandcem, tudi ne akvareli Fingalske višave, temveč besneče južno morje, krasno in barvito celo v svojem besu, čeprav nič manj nevarno ne ogroža obrežja nebeškega otoka, na katerem se bo kmalu odigrala pretresljiva tragedija. Kakšni zbori! Niti popisati ne moremo kako mojstrsko je tu podana gibčnost, lahka razdražljivost, a tudi pogosto nesrečna silovitost južnih narodov. S temi odraslimi otroci čepimo okrog slavnostnega kresa in se z njimi naslanjamo nad prasketajočimi ognjenimi zublji. V duhu že vidimo blesk nožev in žvenket mečev, ko začne Jago peti svojo dražljivo in genijalno napitnico.

In dvospev med Otellom in Desdemono! Kakor fata morgana se vzpne proti nebu spev Desdemone: »Poi mi guidavi ei fulgidi deserti.« (»Vodil si me po bleščečih puščavah.«) Bleščeče pustinje ležijo pred nami v svojih širokih, daljnih in vendar žarko toplih melodijah, menda najlepših kar jih imamo v novejši glasbi. Nenavadni orientalski zvoki v enoglasju nizkih flavt in angleškega roga se družijo z visokimi, lahko trepetajočimi violinami in harfo; še višje nad njimi plavajo flageoletni zvoki violinčelov. Ali se nam ne zdi, da vidimo trepetajoči zrak kakor fato morgano na žgočih tleh teh »Fulgidi deserti«. Ta nebeška melodija vzklije samo enkrat, nato gre mimo nas in izgine za vedno. Verdi je dovolj bogat, da mu ni treba ponavljati. Pri njem mora lepota izginiti iz pozorišča, da pripravi prostor drugi lepoti. Njegova glasba sliči šopku nenavadnih cvetov, ki so si drug od drugega različni, a se vendar združujejo v barvi in obliki v čudovito harmonijo.

Že samo prvo dejanje »Otella« bi nam moglo zadostovati, da lahko odgovorimo kdo je bil Verdi. Toda v partituri čitam dalje in vedno znova se mi odkrivajo čuda tega zimskega sadu velikega mojstra. Besede ne najdem, ki bi mogla popisati temne lepote četrtega, zadnjega dejanja. Takšne misli se mi porajajo, ko čitam kakor uklenjen v čudovite strahote, partituro »Otela«. Vedno mi je nova, čeprav jo že dolgo časa poznam na pamet.

*

Iz Verdijevih pisem

»Jaz sem kmet iz Roncole in kmet bom vedno ostal.«

»Dobre opere so bile ob vsakem času redkost, sedaj pa so skoro nemogoče... Zakaj? boš vprašal! Ker se piše preveč glasbe! Ker se preveč išče! Ker gledamo v temo in obračamo solncu hrbet! Ker zaradi samih dreves ne vidimo gozda! Ker iz nebitvenih stvari delamo bistvo! Ker smo odurni in nismo veliki! Iz odurnosti pa zraste vse, kar je majhnega in baročnega!... Tu jo imamo!«

*

»Žalostno, žalostno, žalostno!

Wagner je mrtev!

Ko sem včeraj prečital brzjav, sem bil ves zmešan! Nobene razlage. — Velika osebnost je izginila s pozorišča! Ime, ki pušča v zgodovini umetnosti silne sledove.«

*

»Ne, jaz hočem izključno enega samega stvaritelja, ter se zadovoljujem s tem, da izvedejo natančno in priprosto samo to, kar je napisano; pogrešno je, da se tako ne dela. Večkrat čitam v časopisih o učinkih, ki jih skladatelj ni niti slutil; jaz jih nisem nikdar našel... Mi vsi priznavamo njegove (dirig. Marianijeve) zasluge, ampak tu ne gre za poedinca, pa naj bo ne vem kako velik, temveč gre za umetnost. Jaz ne priznavam ne pevcu ne dirigentu stvariteljskih zmožnosti; to hotenje k ustvarjanju vodi, kakor sem že prej omenil, v prepad.«

*

»Evropski vojni se ne bomo mogli izogniti, nas pa bodo pogoltili. Ne še jutri, ampak do tega pride gotovo. Pretveza se kmalu najde. Mogoče Rim... Sredozemsko morje... In potem: ali ni Jadranskega morja, ki so ga že izklicali za germansko morje?«

*

»Očitajo mi, da je »Trubadur« preveč mračen; ampak ali je življenje veselo?«

*

»Kjer ni ljubezni, tam ne more biti glasbe.«

B

Vsebina

1. dejanje. Na otoku Cipru pred palačo namestništva. Benečani in domačini zrejo razburjeni na viharno morje, kjer se Otelova ladja bori z valovi na življenje in smrt. Zbrana množica moli, da bi se poveljnik benečanske mornarice Otelo srečno rešil iz besnečih valov, le poročnik Jago naskrivaj želi, da bi morje pogoltnilo Otela. Po

hudi borbi z razburkanimi valovi se Otelu, zmagovalec Turkov, srečno izkrca na suho ter se poda v palačo. Množica vriska v veselju. Jago sovraži Otela, ker je v napredovanju ostal za stotnikom Cassiom; iz užaljenosti priseže maščevanje. Z beneškim plemenitašem Rodrigom, ki je zaljubljen v Otellovo ženo Desdemono, se Jago pogovarja o načrtu, kako bi pogubil Otela in Cassia. Pri sledečem slavlju na trgu zavede Cassia, da se opijani, Rodrigo izzove prepir, med katerim Cassio rani Montana, Otellovega prednika pri namestništvu. Otelo pride, razdruži prepirajoče častnike in zapove Jagu, da mu poroča o dogodku. Cassia razreši službe, ostale častnike pošlje, da v mestu zopet vpostavijo mir. Hrušč in prepir je priklical tudi Desdemono. Dejanje se zaključi z ljubezenskim dvosplovom med njo in Otelom.

2. dejanje. Jago in Cassio se pogovarjata v dvorani palače. Jago nagovarja svojega otožnega tovariša, naj naprosi Desdemono za dobro besedo pri Otelu. Njeno posredovanje mu lahko zopet vrne službo in dostojanstvo. Jago ostane sam. Njegova izpoved razgali njegovo bistvo: »Verujem v Boga okrutnega, podoba njegova sem jaz, v jezi ga svoji zovem! V revnem semenu rojen ali v atomu sem se izlegel. Brezbožen podlež sem, ker sem človek, ostudnega rojstva v sebi čutim kal. Da, v to verujem jaz! Verujem trdno vse, verujem kakor ženica slepo v Boga in zlobo, ki jo nosim v svojem sreč; izpolnim jo, ker jo moram. Verujem v pravico, ki je le smešna burka, puhla, vsa brez srca, da vse je v nji lažljivo: solze, ljubav, vera, vse življenje in čast. Verujem v stvar podle usode, igrača od nekdanj pa do groba, dokler ne izgine v prah. In ves ta plehki nič konča se s smrtjo. In smrt poslednji je nič, nebo je le bajka.«

V sledečem pogovoru z Otelom mu spretno vcepi prvo kal ljubosumnosti. Ljudstvo pride v palačo, da se pokloni Desdemoni. Otelo se za trenutek pomiri, ko pa njegova žena prosi za pomiloščenje Cassia, se se v njem zbudi dvom, ki mu nanovo vžge ljubosumje. Desdemona hoče z robcem oviti Otellovo bolečo glavo, Otelo pa jo pahne od sebe. Jagova žena, Desdemonina družabnica jo dvigne in odvede. V naslednji sliki iztrga Jago svoji ženi ročno tkan Desdemonin robček, ki ga je od Otela dobila za poročno darilo; služil mu bo pri izvršitvi hudobnega naklepa. Ko ostaneta Jago in Otelo sama, zahteva ta od njega dokazov o ženini nezvestobi. Jago se mu laže o Cassiovih odnošajih z Desdemono, otipljiv dokaz za vse njegove navedbe naj bo robček. Otelo je že skoraj popolnoma prepričan o nezvestobi svoje žene, ljubosumnje mu razjeda srce, v tem prepričanju priseže maščevanje.

3. dejanje. Jago dalje izpodkopava Otellovo zaupanje v Desdemono. Ljubosumnost nesrečnega zamorca je dosegla že take meje, da je ne more brzdati. Razdraženi Otelo psuje in ponižuje svojo ženo ob vsaki priliki; kadar Desdemona izpregovori Cassievo ime, vzkipi v Otelu vsa kri. Zadnji Jagov naklep, razprši še poslednjo Otellovo vero v ženino zvestobo. Jagov pogovor s Cassiom se vrši tako, da

ga lahko sliši tudi Otelo; suče se okrog kurtizane Bianče, Otelo misli da se nanaša na njegovo ženo. Desdemonin robček v Cassiovih rokah ga o tem prepričuje. Ljubosumni Otelo sklene umoriti svojo ženo. Razdraženost doseže višek, niti v navzočnosti beneškega odposlanca Ludovika in spremstva se ne more Otelo več premagovati. Svojo ženo Desdemono opisuje in jo krivično razžali, a tudi sam Otelo se zgrudi strt v groznih mukah ljubosumnosti.

4. dejanje. Spalnica. Desdemona prosi Emilijo, naj ji prinese poročno obleko, v kateri želi biti pokopana, če bi morala umreti. Slutnja o smrti jo obhaja, žalostna poje pesem o vrbi žalujki, ko odmoli svojo večerno molitev, leže k počitku. Otelo vstopi, poljubi ženo, ki se zbudi, nato ji sporoči, da mora umreti. Desdemona zaman zatrjuje svojo nedolžnost; ljubosumni zamorec zadavi svojo ženo. Tedaj potrka na vrata Emilija in javi, da je Cassio umoril Rodriga. Desdemona ji v zadnjih vzdihljajih še pove, da umira nedolžna in da je svoje smrti sama kriva. Otelo prizna umor svoje žene. Emilija prikliča Ludovika, Cassia, Montana in oborožene vojake; navzočim razkrinka svojega soproga Jaga in pove, kako ji je iztrgal usodni robec. Tudi umirajoči Rodrigo je razkril Jagovo hudo delstvo. Otelo spozna šele sedaj vso bridko resnico, obupan poklekne pred Desdemono in si zabode bodalo v srce.

Razno

Ottorino Respighi, znani italijanski skladatelj, je umrl v Rimu. Svetovni sloves mu je prinesla impresionistična skladba za orkester »Fontane di Roma«.

*

Fjodor Šaljapin se mudi na petmesečni turneji v Aziji. Po povratku namerava dokončati tretji del svojih spominov.

*

V Moskvi gradijo dom za skladatelje. Ogromna stavba bo imela 140 stanovanj, ki bodo opremljena z vsem modernim komfortom. Stanovanja bodo izolirana proti zvoku iz sosesčine. V pritličju bo koncertna dvorana, klubski prostori, restavracija, jedilnica, knjižnica, čitalnica, igralnica in skupna delovna soba.

*

S. Sergej Prokofijev je zložil celovečerni balet »Romeo in Julija« na libreto S. E. Radlova in A. Piotrovskija. Vsebina baleta se naslanja na Shakespearejevo ljubzensko dramo, le zadnje, četrto dejanje je popolnoma drugačno in konča nepričakovano s happy-endom. Prva uprizoritev bo letos v moskovskem Velikem gledališču.

Na italijanskih opernih odrih so v pretekli sezoni uprizorili 56 domačih opernih novosti. V Rimu in San Remu je imelo svoje premiere 8 odrskih del, v Milanu 6, v Firenci 5, ostale krstne uprizoritve so bile na drugih manjših odrih. Bila so to naslednja dela: P. Clausetti: Ali Baba, G. Polzinetti: Arsura, D. Beloch: Asfodelo, A. Pedrollo: Aziadée, C. Guarino: Balilla, G. E. Puligheddu: La Bella nel bosco, S. Musella: Il Bimbo stella, R. Bossi: La Burla valdostana, G. Garau: Le Burle di Lisetta, S. Levignani: Cucina e salotto, R. Rossellini: La danza di Dassin, G. Savagnone: Il Drago rosso, S. Levignani: Le Due rive, M. Cremesini: La Fiera, F. Vittadini: Fiordisole, U. Balestrino: Flora, V. Mortari: Intermezzo, R. Storti: Leonardo, G. Mulé: Liolà, C. Ratta: Marfisa, V. Berardi: Il Menestrello, G. Gavazzeni: Nanfila, V. Davico: Narciso, P. Mascagni: Nerone, L. Marco: La Notte del Redentore, I. Pizzetti: Orseolo, G. Gavazzeni: Paolo e Verginia, G. F. Malipiero: La Passione, V. Raffaelli: Il Piccolo muto, F. Caudana: Santa Emerenziana, F. Sicuriani: Silvio Pellico, V. Mortari: Si può star peggio, R. Pastorino: L' Usignolo, R. Pick-Mangiagalli: Variazioni coreografiche, G. Guerrini: La Vigna in E. Zapparoli: La Vispa Teresa.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljše in najcenejše moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana
STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

OTELLO

lirična drama v štirih dejanjih, napisal Rigo Boito, uglasbil Giuseppe Verdi.

Dirigent: A. Neffat

Scenograf: E. Franz

Režiser: R. Primožič

Otello, zamorec, poveljnik beneških mornarice . . . M. Šimenc k. g.
 Jago, praporščak . . . R. Primožič
 Cassio, kapitan . . . S. Banovec
 Roderigo, beneški plemenitaš . . . J. Rus
 Lodovico, poslanik beneške republike . . . D. Zupan
 Montano, upravitelj Cipra . . . A. Kolacio
 Desdemona, soproga Otella . . . Z. Gjurgjenac
 Emilija, soproga Jaga . . . M. Kogejeva

Vojaki in mornarji beneške republike, beneški plemiči in kmetje, ljudstvo iz Cipra, grški vojščaki, krčmarica, ljudstvo.
 Dogaja se v obrežnem mestu na Cipru, koncem petnajstega stoletja.

Ojačevalno napravo je dobavila tvrdka Radijskega inženirskega združenja z o. z. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Prejeto ob 20.

Konec ob 23.

Parter:	Sedeži I. vrste	Din	40-
	II. - III. vrste	"	36-
	IV. - VI. "	"	32-
	VII. - IX. "	"	28-
	X. "	"	24-
	XI. "	"	24-
Lože	Lože v parterju		120-
	I. reda 1-5		120-
	6-9		140-

Dodatni loži	parterju I. reda	Din	20-
	"	"	22-
Balkon:	I. vrsta	"	24-
	II. "	"	20-
	III. "	"	16-
	I. balkon	"	20-
	II. "	"	10-

Galerija:	Sedeži I. vrste	Din	12-
	II. "	"	10-
	III. "	"	10-
	IV. "	"	8-
	V. "	"	8-
	Stojišče	"	2-
	Dijaško stojšče	"	5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki kassi in v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure.
 Predpisana taksa za posredovanje je vračunana v cenah.

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparatom, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

